

சங்கத்தில் குறிஞ்சி

அ. உமாமகேஸ்வரி
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதி நேரம்)
தமிழ்த்துறை, திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழகம்
சேர்க்காடு, வேலூர் - 632 115.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

உலக மொழிகட்கெல்லாம் சிகரமாகத் திகழ்வது தன் நிகரில்லாத தண்டமிழ். அமிழ்தினும் இனிய செந்தமிழ் மொழியில் இறவாப் புகழ்பெற்று விளங்குவன சங்க இலக்கியங்கள். கன்னித் தமிழின் கருவூலமாய்த் திகழ்வன சங்கப் பாடல்கள். பழந்தமிழர்களின் வாழ்வியல் செய்திகளையும், அவர்களின் நாகரிகம், பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள், கலாச்சாரம் இன்னபிறவற்றையும் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. இதன்பொருட்டே சங்க இலக்கியங்கள் அக்கால மக்களின் வாழ்க்கை நிலையை உணர்த்தும் காலக்கண்ணாடி என்கிறோம். எனவேதான் சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும் தோன்றிய சங்க காலத்தைத் தமிழ்; இலக்கிய வரலாற்றின் பொற்காலம் என்கிறோம்.

‘கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வாளொடு, முன்தோன்றிய மூத்தகுடி’ எனச் சிறப்பிக்கப்படும் தமிழர்கள் படைத்த தமிழ் இலக்கியங்கள் காலத்தாலும் பொருளமைப்பாலும் மிகப்பழமையானவை. சங்க கால மொழியமைப்பும் பண்பாடும் மிகச்சிறந்தவை எனபதற்குச் சங்க இலக்கியமே மிகச்சிறந்த சான்றாகும். சங்கத்தமிழ் இலக்கியம் தங்கத்தமிழ் இலக்கியம் என்று பாராட்டப்படுகிறது. தமிழகத்தின் நாகரிகத்தை மட்டுமில்லாது இந்தியப் பெருநாட்டின் பண்டைய நாகரிகத்தையும் அறிவதற்குச் சங்க இலக்கியங்கள் பெருந்துணையாக அமைகின்றன. பழந்தமிழர் தமிழ் இலக்கியங்களை அகம், புறம் என இருபெரும் பிரிவுகளாகப் பிரித்தனர். ஒத்த தலைவனும் தலைவியும் உள்ளம் கலந்து ஒன்றுகூடி வாழும் வாழ்க்கையைக் கூறும் பாடல்கள் அகம் எனப்பட்டன. போர், கொடை, வெற்றிச் சிறப்பு, வீரம் முதலியவற்றைக் கூறும் பாடல்கள் புறம் எனப்பட்டன. அகவாழ்வு வீட்டு இன்பத்திற்கும், புறவாழ்வு நாட்டுச் சிறப்புக்கும் உரமூட்டின.

தமிழர்தம் அகப் புற வாழ்க்கையை எடுத்துக்காட்டும் சங்க இலக்கியத்தில் 2381 பாடல்கள் உள்ளன. இவை எட்டுத்தொகையில் 2371 பாடல்களும் பத்துப்பாட்டில் பத்து நெடும் பாடல்களுமாக இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றை 473 புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். 102 புலவர்கள் பெயர் அறியப்படாதவர்கள். அகம் புறம் என்ற பாகுபாட்டில் 1862 அகப்பாடல்களை 378 புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். அவற்றுள் களவு, கற்பிற்கு முறையே 882, 966 பாடல்கள் கிடைத்துள்ளன. கலித்தொகையில் மட்டுமே இடம்பெறும் கைக்கிளை, பெருந்திணைக்கு முறையே 4, 10 பாடல்களே உள்ளன. இச்சங்கப் பாக்களில் குறிஞ்சித் திணையின் நிலைப்பாட்டை ஆராய்வதே இங்கு நோக்கமாகிறது.

கலைச்சொற்கள்: ஐந்திணை, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை

முன்னுரை

அன்பின் ஐந்திணை எனப்படும் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகியவற்றில் முதன்மையாகவும் தலைமையாகவும் விளங்குவது குறிஞ்சி. மலையும் மலைசார்ந்த பகுதிகளும் குறிஞ்சி நிலமாகிறது.

தொகுப்பு மரபில் உருவான பாக்களைச் சங்கச் சான்றோர்கள் அகம், புறம் என்று பிரித்து, அகத்தைக் களவு, கற்பு என்று வகுத்தனர். அகம், புறம் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஏழு திணைகளைக் குறிப்பிட்டு ஒவ்வொரு திணைக்கும் பல துறைகளை உரியதாக்கினர். இவையாவும் பாடலைப் புரிந்துகொள்வதில் எளிமை நிலையை அடைய வைத்தன.

பண்டைத் தமிழர் அகமாகிய காதலையும், புறமாகிய வீரத்தையும் இரண்டு கண்களாகப் போற்றினர். அகத்தில் கைக்கிளை, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை மற்றும் பெருந்திணை என ஏழு பிரிவுகளை உள்ளடக்கினர்.

திணைக்கு அடித்தளமாக முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் எனும் முப்பொருள்கள் உள்ளன. இடமும், காலமும் இன்றியமையாமை கருதி அவை முதற்பொருள் என்றார் தொல்காப்பியர். அவர் முதற்பொருளின் ஒரு பகுதியாகிய நிலத்திணை முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என நான்காகப் பிரித்தார். முதற்பொருளின் இரண்டாவது பகுதி காலம். காலத்தைப் பெரும்பொழுது, சிறும்பொழுது என்று பிரித்தார்.

இடத்திலும் காலத்திலும் தோன்றும் பொருள் கருப்பொருள் ஆகும். அது தெய்வம், உணவு, விலங்குகள், பறவைகள், பறை, தொழில், பண், பூ, நீர் போன்றவையாகும். பண்டையோர் மக்களுக்கு உரிய பொருளை உரிப்பொருள் என்றனர். மக்கள் வாழும் வாழ்க்கை நெறியே – ஒழுக்கமே உரிப்பொருள் ஆகும். புணர், தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் எனும் ஐந்து உரிப்பொருள்களும் ஐந்திலத்திற்கு உரித்தாக்கின்றனர். முதல், கருப்பொருட்கள் அகப்பாடலின் துணைப் பொருள்களாகவும், உரிப்பொருள் உயிர் பொருளாகவும் விளங்குகின்றன.

குறிஞ்சி:

குறிஞ்சி என்பது காதலர்கள் முதலில் கூடுவதைக் குறிப்பதாகும். குறிஞ்சி என்பது பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு ஒரு முறை மட்டும் பூக்கின்ற மலர். அப்பகுதியின் ஒழுக்கமாகப் புணர்தல் சொல்லப்படுகிறது.

குறிஞ்சி நிலம் ஏனைய நிலங்களுக்குத் தாயகம். குறிஞ்சியான மலையகம் காற்றைத் தடுத்தும் குறிப்பிட்ட எல்லையிகடந்து வண்டலைப் படியச் செய்கிறது. இதனால் நன்றாக மண்டித் தழைக்கும் காடு தோன்ற வழி ஏற்படுகிறது. மலைப் பகுதியின் ஒரு பால் வீசும் காற்று, ஒரு கால் ஈரத்தன்மை இழந்தும், உலர்ந்தும் ஆவியாகிய நிலையில் பாலைத் தன்மைக்கு வித்திடுகின்றது. காற்று மோதாத பக்கங்களிலும் பாலை விரிய ஏதுவாகிறது. முல்லை நிலம் திரிந்த பாலையினும் குறிஞ்சி திரிந்த பாலையே சங்க இலக்கியத்தில் மிகவும் பயின்று வருவதைக் காணமுடிகிறது.¹

குறிஞ்சியின் பகுதி விரிந்து காடுகளை உண்டு பண்ணுதல் இயல்பு. குறிஞ்சியின் சாயல் பெற்ற முல்லைக் காடுகளைச் சங்க நூல்கள் குறித்துள்ளன. காடுகளையும் பண்டைத் தமிழர் குறிஞ்சி நிலமாகவே கருதினர் என்னும் கூற்று இதற்கு அரண் செய்வதாகும்.²

குறிஞ்சி - பெயர்க்காரணம்:

‘குறிஞ்சி:- என்பது நிலத்தாற் பெற்ற பெயரா? பூவாற் பெற்ற பெயரா? செடியால் வந்த பெயரா? ஒழுக்கத்திற்கான பெயரா? அல்லது உலகத்தார் வழங்கிய பெயரா? இவ்வாறான ஐய வினாக்கள் எழுதல் இயல்பே. எனவே, குறிஞ்சி என்பதன் பெயர்க் காரணம் பற்றி நிலவும் பல்வேறு மாறுபட்ட

கருத்துக்களையும் கூர்ந்து நோக்கிப் பொருத்தமானதொரு விடை காணுதல் இங்கு ஏற்படையதாகும்.

குறிஞ்சி என்பது பூவாற் பெற்ற பெயர் என்ற கொள்கைக்கு வித்திட்டவர் இளம்பூரணர். 'மைவரை உலகிற்குக் குறிஞ்சிப்பூ சிறந்ததாகலான்' மலை நிலத்திற்குத் தொல்லாசிரியர் குறிஞ்சியெனக் குறியிட்டார்; என்பது இளம்பூரணர் கருத்து. 'குறிஞ்சி; என்பது ஒழுக்கத்தாற் போந்த பெயர் என்று இறையனார் களவியல் உரையாசிரியர் அறுதியிட்டு உறுதியாகக் கூறியுள்ளார்.

"குறிஞ்சியாகிய ஒழுக்கம் நிகழ்ந்த நிலமும் குறிஞ்சியெனப்பட்டது. எண்ணை விளக்காகிய சுடரிருந்த இடமும் விளக்கெனப்பட்டது போல என்பது" என்று களவியல் உரை குறிப்பிடுகிறது.

'குறிஞ்சி; என்பது செடியாற் பெற்ற பெயர் என்று பி.எல்.சாமி கூறுகின்றார்.⁵ 'குறுகுதல்;- குறிஞ்சி இது காரணத் தொழிற்பெயர் நெருங்கிப் புணர்தல் என்று பொருள்படுமென்று கருதுவர் வீ.பா.கா.சுந்தரம்.⁶

கருத்து மாறுபாட்டிற்குக் காரணம்:

ஒரு சொல் ஒரு பொருள் குறித்து மட்டும் வருகையில் கருத்து வேறுபாட்டிற்கு இடமிருக்காது. ஆனால் ஒரு சொல் பல பொருள் குறித்து வருகையில், அறிஞர்களிடையே அச்சொல் பற்றி - சொற்பொருள் விளக்கம் பற்றிக் கருத்து வேறுபாடு தோன்ற வாய்ப்புள்ளது. இதன் அடிப்படையில் 'குறிஞ்சி; என்னும் சொல் சங்க இலக்கியங்களில் பல பொருள் குறித்த ஒரு சொல்லாகப் பயின்று வந்துள்ளது. எனவே, குறிஞ்சி பற்றி கருத்து வேறுபாடுகள் எழலாயின.

"குறிஞ்சி" என்ற சொல் சங்க நூல்களில் மலை நிலத்தையும், குறிஞ்சிச் செடியையும், குறிஞ்சிப் பூவையும், குறிஞ்சி யாழையும், குறிஞ்சிப் பண்ணையும், குறிஞ்சி ஒழுக்கத்தையும் சுட்டுகின்றது.

குறிஞ்சி - சொல்லாட்சி:

தொல்காப்பியத்தில் குறிஞ்சி என்ற சொல் மூன்று இடங்களில் வந்துள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் குறிஞ்சி என்ற சொல் 23 இடங்களில் இடம்பெற்றுள்ளது.

குறிஞ்சி - சொல்லாட்சியின் வரலாறு:

குறிஞ்சியாகிய ஒழுக்கம் நிகழ்ந்த நிலமும் குறிஞ்சி என்னும் ஒழுக்கத்தின் பெயரே குறிஞ்சி எனப்பட்டது என்பது களவியல் உரைக்காரர் கூற்று.⁷ குறிஞ்சி என்பது முதலில் புணர்தல் ஒழுக்கத்தைக் குறித்துப் பின்னர் மலை நிலத்தைக் குறித்தது என்றும், குறிஞ்சி என்னும் ஒழுக்கத்தின் பெயரே குறிஞ்சி நிலத்திற்கும், குறிஞ்சி மலருக்கும் பெயராயிற்று என்றும் வலியுறுத்துவர்.⁸ ஆயினும், தன்மையும் பன்மையும் காரணமாக ஒரு பூவினால் நிலமும் நிலத்து ஒழுக்கமும் குறிப்பிடப்பெற்றன எனக் கருதுவது பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றுகின்றது. மலை நிலத்தில் காந்தள், வேங்கை, கடம்பு, குளவி முதலிய பிற பூக்கள் காணப்பட்டனும் குறிஞ்சி மலரின் தனிச் சிறப்புக் கருதியே அந்நிலம் குறிஞ்சி எனப்பட்டது. குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய குறிஞ்சிப் பூ பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை பூக்கும்.

திணைப்பெயர் ஒவ்வொன்றும் பெயர்க் காரணத்தைக் கருதி வந்தது. குறுகுதல் குறிஞ்சி எனவும், மருவுதல் மருதம் எனவும், முல்லுதல் முல்லை எனவும், பற்றுதல் பாலை எனவும், நெய்வது நெய்தல் எனவும் செந்தமிழ் அகராதி கூறுகிறது.⁹

குறிஞ்சி என்பது குறி என்பதன் அடிப்படையாக வந்தது. குறி அடையாளம், காலம், அளவு, என்று பொருள்படும் எனவும், பல்லாண்டுக் கால அளவைக் குறிக்கும் பூ, அப்பூப் பூக்கும் செடி, அச்செடி இயற்கையாக வளரும்

மலை, மலை சார்ந்த இடமும் எனவும் விளக்கியுரைக்கிறார் தேவநேயப் பாவாணர்.¹⁰

தழுவதல் தழிஞ்சி எனவும், நெரிப்பது நெருஞ்சி எனவும், ஆவது போலக் குறுகுதல் குறிஞ்சியாகவும், இறுகுதல் என்பது நெருங்குதல், அணைதல், சேர்தல், இணைதல், புணர்தல் எனப் பொருள் கூறலாம் என்கிறது செந்தமிழ் அகராதி.¹¹

குறுகுதல் என்னும் அடிப்படையில் இச்சொல் தோன்றியதன் வரலாற்றினையும், விளக்குவர். குறிஞ்சி என்னும் சொல் குறு+இஞ்சி என்று பாகுபடும். குறு என்பது குறுகல் எனப்படும். பரவலாக பொருள் அந்நிலையினின்றும் சுருங்குதலைக் குறுகுதல் என்பர். இஞ்சி என்பது இடம், மலை என்றும் பொருள்படும். நானிலத்தில் குறுகுதலான நிலம் எதுவெனில் மலையும் மலை சார்ந்த நிலமுமாம் என்று காரணம் கண்டுரைப்பவர் சிவபாத சுந்தரனார்.¹²

இத்தகு காரணங்களைத் தெளிந்து அறியும் பொழுது, குறுகுதல் என்ற அடிப்படையில் குறிஞ்சி எனப் பெயர் பெற்றதை ஒருவாறு உணர முடிகிறது. எனினும் பழந்தமிழர் அஃதெண்ணிப் பெயரிட்டழைத்தனர். இயற்கை வாழ்வு நடத்திய அவர்தம் நோக்கிற்குக் குறிஞ்சிப்பூ சூழ்ந்த மலையகமே காட்சியளித்திருக்க வேண்டும். மலைமிசை அழகு தோன்றும் அக்காட்சியைக் கண்டு குறிஞ்சி எனப் பெயரிட்டழைத்தனர்.

'குறிஞ்சி நிலமே மக்கள் ஆதியில் வாழ்ந்த இடம்; என்கிறார் வேலுப்பிள்ளை. மேலும் அவர் "குறிஞ்சி நில மக்கள் குறவர் ஆவர். அவர் வாழ்ந்த இடங்களில் யானையும், புலியும், கரடியும் திரிந்தன. தினையே குறிஞ்சி நிலத்தில் விளைந்த முக்கிய தானியமாகும். இந்நில ஆடவர் வேட்டைக்குச் சென்றபோது பெண்கள் உயர்ந்த பரண்களில் ஏறியிருந்து காட்டு மிருகங்களிடமிருந்து தினைப்புனத்தைக் காத்தனர் இறைச்சி, கள் என்பன இவரின் உணவு வகைகள். இவர் குடியிருப்பு சிறுகுடி" என்கிறார் வேலுப்பிள்ளை.¹³

சங்க இலக்கியத்தில் குறிஞ்சி:

நற்றிணையில் 131 குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்கள் உள்ளன. இதில் 123 பாடல்கள் களவொழுக்கம் பற்றியவை, எட்டுப் பாடல்கள் (1, 5, 129, 176, 217, 294, 341, 386) கற்பொழுக்கம் பற்றியவை. குறுந்தொகையில் 147 பாடல்கள் குறிஞ்சித் திணையில் அமைந்துள்ளன. அவற்றில் நான்கு பாடல்கள் (101, 106, 201, 252) கற்பைப் பாடியுள்ளன. அகநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ள 80 குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்களும் களவொழுக்கத்திற்கு உரியனவாய் உள்ளன. ஐங்குறுநூற்றில் இடம்பெறும் 100 குறிஞ்சிப் பாடல்களில், 95 'களவு; என்ற கைகோளுக்கும், ஏனைய 5 (240, 265, 283, 292, 294) கற்பு; என்ற கைகோளுக்கும் உரியனவாகும். கலித்தொகையில் 29 குறிஞ்சிப் பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இதில் மூன்று பாடல்கள் (கலி. 56,57,58) கைக்கிளைப் பொருண்மை சார்ந்து வருகின்றன. ஒன்று (கலி. 62) பெருந்திணை பற்றியது. ஏனைய இருபத்தைந்தும் அன்பின் ஐந்திணைக்குரிய களவுக் குறிஞ்சிப் பாடல்களாகும். பத்துப்பாட்டில் அறத்தொடு நிற்பல் துறையில் தோழி கூற்றாக வரும் 'குறிஞ்சிப்பாட்டு; மிகச் சிறந்த ஒன்றாக விளங்குகின்றது. ஆக, 488 குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. இதில் நடுவண் ஐந்திணைக்குரியன 484 பாடல்கள்; கைக்கிளைக்குரியன மூன்று பாடல்கள்; பெருந்திணைக்குரியது ஒன்று; என்ற எண்ணிக்கையில் அமைந்துள்ளன.

குறிஞ்சித் திணையும் திணைச்சிறப்பும்:

எல்லா உயிர்க்கும் இயல்பாக எழுந்து வருகின்ற இயற்கை இன்ப உணர்ச்சியாகிய கூடல் உணர்ச்சியைப் "புணர்ச்சி" என்று குறியீடு செய்து, அதைக் குறிஞ்சிக்குரிய உரிப்பொருளாக்கிக் கூதிர், யாமம், என்ற காலம் வரையறுத்தும்,

“பனியெதிர் பருவமும் உரித்து” என்று விதிமுறை கூறியும், மக்களுடைய இல்லற வாழ்விற்கும் பொது வாழ்விற்கும் வழிகாட்டவே பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர் குறிஞ்சி இலக்கிய மரபை உருவாக்கினர்.

“ஆணும் பெண்ணும் தனித்தனியே வாழமுடியாதபடி இயற்கை மனித இனத்தைப் படைத்துள்ளது. ஒருவருக்கொருவர் துணையாகச் சேர்ந்தாலன்றி இயற்கையின் நோக்கமாகிய உயிர் வளர்ச்சி நிறைவேறாது” என்பர்.¹⁴ இருபாலரும் இணைந்து வாழ்வதே இயற்கை வகுத்த சட்டம், இச்சட்டம் மக்கள் வகுத்த செயற்கைச் சட்டங்களைவிட ஆற்றல் வாய்ந்தது. ஆணை செலுத்துவது. பறவை உலகம் இதற்குப் பணிகிறது. விலங்குலகம் இதற்கு விதிவிலக்கன்று. புழு-பூச்சி உலகமும் இதற்குக் கட்டுப்படுகின்றது. அகில உலகமும் இதன் ஆட்சிக்குக் கட்டுப்படும் வேளையில், மக்களும் கட்டுப்படுகின்றனர்.

“இன்பமேயன்றித் துன்பமும் அகத்தே நிகழுமாலெனின். அதுவும் காமங் கண்ணிறேல் இன்பத்துள் அடங்கும்”¹⁵ என்றார் நச்சினார்க்கினியர். புணர்ச்சியின்றிப் பிரிவேது? தலைவனும் தலைவியும் பாலைத்திணையில் பிரிவுத்துயரால் துடிக்கின்ற துடிப்பே துன்பத்தைத் தவிர்த்து இன்பப் புணர்ச்சியை அடைய வேண்டுமென்ற குறிக்கோளைக் காட்டுகின்றது.

மருதத்திணை என்பது “ஊடியும் கூடியும் போகம் நுகர்தல்”¹⁶ என்கிறார் நச்சினார்க்கினியர். நெய்தற்குரிய இரங்கலை “ஆற்றாமை”¹⁷ என்கிறார் இளம்பூரணர். பிறிதோர் வகையால் கூறின் மருதத்தை “ஊடிக் கூடல்” என்றும், நெய்தலை “இரங்கிக் கூடல்” என்றும், முல்லையை “ஆற்றிக் கூடல்” என்றும், பாலையைப் “பிரிந்து கூடல்” என்றும் கூறலாம். எல்லா அகத்திணைகளும் “குறிஞ்சி” ஒழுக்கமாகிய புணர்தலையும், புணர்தல் நிமித்தத்தையுமே குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளன என்பதை உணர முடிகிறது. புணர்தலை மிகுவிப்பதற்காகவே இவையாவும் நிகழ்கின்றன என்று கூறலாம்.

முடிவுரை:

பண்டைத் தமிழர் மலையையும் அதையொட்டிய காடுகளையும் குறிஞ்சி நிலம் என்று கருதியை அறிய முடிகிறது. குறிஞ்சி நிலம் ஏனைய நிலங்களுக்குத் தாயகம். சங்க இலக்கியத்தில் குறிஞ்சி தன் இயல்பில் திரிந்து பாலையாக மாறியதைக் காண முடிகிறது.

‘குறிஞ்சி’ என்னும் சொல் சங்க இலக்கியங்களில் பல பொருள் குறித்த ஒரு சொல்லாகப் பயின்று வந்துள்ளது. இச்சொல் மலை நிலத்தையும், குறிஞ்சிச் செடியையும், குறிஞ்சிப் பூவையும், குறிஞ்சி யாழையும், குறிஞ்சிப் பண்ணையும், குறிஞ்சி ஒழுக்கத்தையும் சுட்டுகிறது.

குறிஞ்சி என்னும் சொல் குறிஞ்சி மலர்க்கும், அந்நில மக்களின் ஒழுக்கத்திற்கும், குறிஞ்சிச் செடிக்கும், குறிஞ்சி நில மக்களின் உரிப்பொருளான புணர்தல் என்ற காரணத் தொழிற் பெயர்க்கும், இன்ன பிறவற்றிற்கும் பெயரடையாக வந்துள்ளது.

தலைமக்களின் முதல் கூட்டம் நிகழும் இடம் குறிஞ்சி என்பதை அறிகிறோம்.

சங்க இலக்கியத்தில் 488 குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்கள் உள்ளன. இவற்றில் களவுப் பாடல்கள் 467; கற்புப் பாடல்கள் 17; கைக்கிளைப் பாடல்கள் 3; பெருந்திணைப் பாடல் 1 ஆகும்.

நானிலத்தில் குறுதலான நிலம் மலையும் மலைச் சார்ந்த பகுதியும் ஆகும். குறுகுதல் -குறிஞ்சி எனப்பட்டது. இக்குறிஞ்சி யாமம் எனும் சிறும்பொழுதையும், கூதிர், பனியெதிர் பருவம் ஆகிய பெரும்பொழுதுகளையும் கூடல் உணர்ச்சியாகிய புணர்ச்சியை உரிப்பொருளாகவும் கொண்டது.

இவ்வுலக உயிர்கள் அனைத்திற்கும் “புணர்தல்” அடிப்படை இயல்பாக இருப்பதையும், அகத்திணைகள் அனைத்திற்கும் குறிஞ்சியே அடிப்படை

ஆதாரமாக, ஆணியேராக உள்ளதையும் இக்கட்டுரையின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்:

1. Huntington, C.C., *Environmental Basis of Social Geography*, P.231
2. தமிழ்நாட்டு வரலாறு, தொல், பழங்காலம், ப.44
3. இளம்பூரணர் உரை. தொல். பொருள்.5
4. பவானந்தர் கழகம் (வெளியீட்டாளர்) இறையனார் அகப்பொருள் (மூலமும் உரையும்) பாயிரம், சென்னை 1939, பக்.25.
5. பி. எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் செடிகொடி விளக்கம், பக்.28.
6. இளங்குமரன் (பதி.) உரையாசிரியர் கண்ட சொற்பொருள் நுண்மை விளக்கம், பக்.101.
7. இறையனார் அகப்பொருள் உரை, பக்.23-24
8. சுந்தரம், வீ.பா.க, செந்தமிழ், தொகுதி-55, எண்.9, பக்.297
9. செந்தமிழ், தொகுதி-55, எண்.9., பக்.301
10. தேவநேயப் பாவாணர், தமிழ் வரலாறு, பக்.117
11. செந்தமிழ், தொகுதி-55, எண்.9., பக்.301
12. சிவபாத சுந்தரனார், நா., புறப்பொருள்வெண்பாமாலை ஆராய்ச்சி, பக்.15-17
13. வேலுப்பிள்ளை ஆ, தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும், பக்.11.
14. *Bertrand Russel, Marriage and Morals Seventh Impression*, P.64
("Nature did not construct human beings to stand alone, since they cannot fulfil her biological purpose except with the help of another.")
15. தொல். பொருள். அகத். நச். 1
16. தொல். பொருள். அகத். நச்.5
17. தொல். பொருள். அகத். இளம்.14
